

Zaduszki NOT, Tarnów, 2020r.

Ś. P.

***Tadeusz
Zawiliński***

*ur. 17 maja 1938 r.
zm. 13 sierpnia 2020 r.*

***Wieloletni Członek PZITS Oddziału w Tarnowie
Honorowy Członek Stowarzyszenia***

***Wieloletni członek SITP NiG Oddziału w Tarnowie
Honorowy Członek Stowarzyszenia***

Kopalnia Gazu Roztoki 1960r.
Od lewej: siedzą Tadeusz Zawiliński, Witalis Ratasiewicz i Andrzej Pawłowski oraz – stoją Tadeusz Stępień i Marek Wróblewski.

Pracę zawodową rozpoczął w 1960 r. w ówczesnych Zakładach Gazu Ziemnego w Tarnowie i kontynuował ją przez 42 lata w zmieniających się warunkach gospodarczych i organizacyjnych, zmianach nazw i struktur branży gazowniczej – do chwili przejścia na emeryturę z dniem 1 stycznia 2003 r.

Tadeusz Zawiliński urodził się 17 maja 1938 r. w Skołyszynie w powiecie jasielskim. W Jaśle ukończył Liceum Ogólnokształcące, a po maturze w roku 1955 rozpoczął studia na Wydziale Górniczym AGH w Krakowie, które ukończył w 1960 r. uzyskując tytuł mgr. inż. górnika w specjalności kopalnictwo naftowe i gazownictwo. Bezpośrednio po ukończeniu studiów podjął pracę zawodową w ówczesnych Zakładach Gazu Ziemnego w Tarnowie.

Po odbyciu rocznego wstępnego stażu pracy skierowany został do Działu Wykonawstwa Inwestycji gdzie pracował przez pięć lat pełniąc funkcje inspektora nadzoru budowy gazociągów, stacji gazowych i innych obiektów gazowniczych. W tym czasie realizowane były największe od czasu COP-u inwestycje gazownicze w Polsce związane z zagospodarowaniem gazu z nowo odkrytych złóż w rejonie Lubaczowa i Przemyśla, jak również ze zwiększeniem importu gazu z ówczesnego ZSRR.

Jako młody inżynier nadzorował między innymi budowę magistrali południowej z Hermanowic na Śląsk i magistrali północnej Jarosław-Rozwadów-Puławy. Jego wielkie zaangażowanie w pracę w terenie przy fenomenalnej pamięci sprawiły, że po wielu latach jako współpracownicy podziwialiśmy znajomość szczegółów dot. tych inwestycji, które nam przekazywał przy nieścisłościach w dokumentacjach powykonawczych i geodezyjnych.

Pod koniec 1965 r. przeszedł do pracy w służbach eksploatacyjnych pełniąc kolejno funkcje asystenta ruchu, kierownika sekcji, a od 1967 r. kierownika Działu Sieci i Instalacji. Na tym stanowisku pozostawał do 1975 r. Z dniem 16 grudnia 1975 r. decyzją Zjednoczenia Przemysłu Gazowniczego w Warszawie został powołany na stanowisko z-cy dyrektora d/s eksploatacji w Tarnowskich Okręgowych Zakładach Gazownictwa w Tarnowie, na którym pozostawał do końca 1999 r. tj. do chwili zmiany struktury organizacyjnej branży gazowniczej w Polsce, w przygotowaniu której aktywnie uczestniczył w ramach powołanych wówczas tzw. zespołów zadaniowych.

Po tej zmianie struktury organizacyjnej w latach 2000-2002 pełnił funkcję z-cy dyrektora d/s technicznych w Regionalnym Oddziale Przesyłu w Tarnowie, by z dniem 1 stycznia 2003 r. przejść na emeryturę jako dyrektor górniczy I stopnia.

Pełniąc funkcje kierownicze tworzył zespoły w których panowała koleżeńska atmosfera wzajemnego szacunku, zrozumienia i zaufania. Powszechnie znana była Jego serdeczność, spokój i opanowanie a fotografia i kolekcjonowanie kufli barbórkowych były pasjami, które identyfikowały Go wśród pracowników branży gazowniczej.

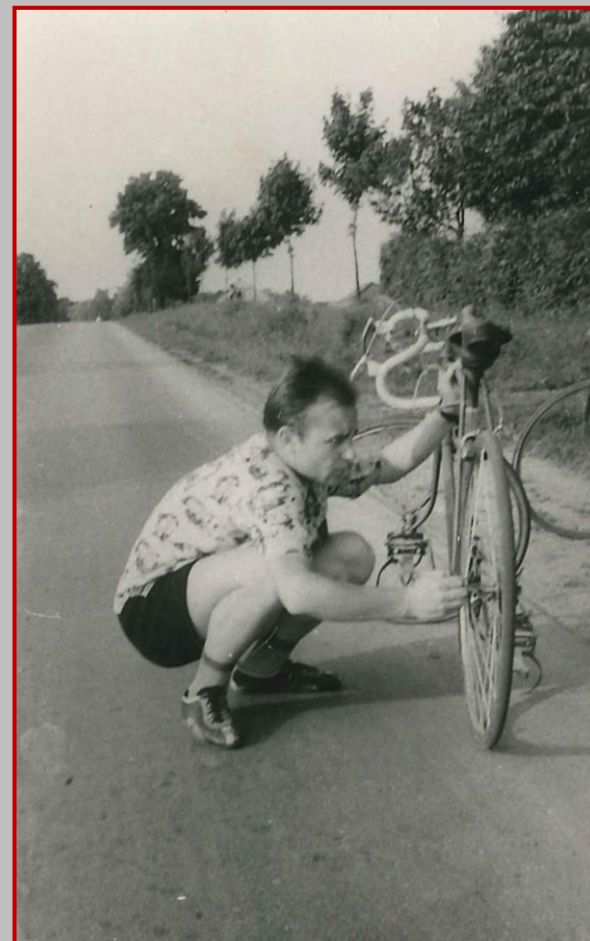
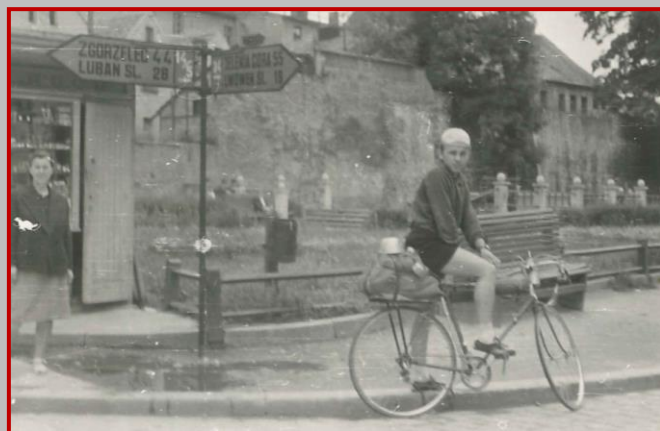

Elementem integracji znacznej części pracowników było też wspólne uprawianie turystyki górskiej, był bowiem organizatorem wiosennych, jesiennych i zimowych rajdów turystycznych w ramach Koła PTTK nr 4 działającego w Firmie (wchodzącego w skład Oddziału PTTK Ziemi Tarnowskiej), w trakcie których wykazywał się talentem kulinarnym.

Dla osób które znały Go na gruncie zawodowym zaskoczeniem może być informacja, że w okresie studiów tańczył w Zespole Baletowym przy AGH.

Czynnie uprawiał też kolarstwo, a jazda rowerem z Krakowa do Zakopanego i z powrotem w ciągu jednego dnia nie była przez Niego traktowana jak wyczyn.

Umiejętność budowania ciepłych, często przyjacielskich relacji z ludźmi znana była nie tylko w branży ale i poza granicami kraju. Z racji zajmowanego stanowiska z-cy dyrektora d/s eksploatacji oraz odbioru całego importowanego wówczas z ZSRR gazu, uczestniczył w cyklicznych spotkaniach mających na celu uzgadnianie kwartalnych planów dostaw i ich realizacji oraz warunków cenowych, przy ustalaniu których umiejętność ta była nieoceniona.

Kapitalne znaczenie miała przy tym Jego biegła znajomość języka rosyjskiego, w tym języka technicznego, branżowego, którą doskonalił w trakcie odbywanych w latach 1965-1966 staży na budowach gazociągów magistralnych ZSRR, w tym gazociągu DN 900 Moskwa-Leningard. Serdeczne relacje potrafił nawiązać również ze specjalistami z USA, gdzie kilkakrotnie dokonywał odbioru części i wyposażenia tłoczni.

Warszawa, 25-27.06.1997r.

Uczestnicy posiedzenia RT-E EuRoPol Gaz S.A.
Reprezentujący polską stronę.

Od lewej: M. Sztenke, T. Zawiliński, H. Kaczyński
D. Tarkowska, F. Maciejewski, M. Dombowski,
W. Skwarczyński, H. Dereżyńska, J. Nieżurowski.

***Miarą zaufania do Jego osoby i fachowości było
powierzenie Mu funkcji członka Rady Techniczno-
Ekonomicznej EuRoPol GAZ-u S.A. podczas budowy
gazociągu tranzytowego w latach 1996-1998 oraz w
latach 1998-2001 członka Rady Nadzorczej ZUG
Gazomet Rawicz Sp. z o.o.***

W uznaniu zasług odznaczony został Brązowym i Złotym Krzyżem Zasługi oraz Krzyżami Oficerskim i Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, posiadał również liczne odznaczenia i wyróżnienia regionalne, branżowe i stowarzyszeniowe.

I takim Go zapamiętamy